

STEPHEN KING

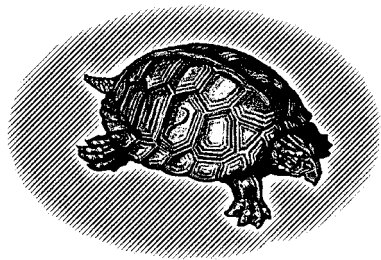
MRAČNA KULA

MRAČNA KULA VII

Preveo Vladan Stojanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2008.

PRVO POGLAVLJE KALAHAN I VAMPIRI

1 Padre Don Kalahan nekad beše katolički sveštenik u gradiću Jerusali-movo. Mesto takvog naziva ne postoji ni na jednoj geografskoj karti. To ga nije brinulo. Odavno je izgubio zanimanje za stvarnost kao takvu.

Nekadašnji sveštenik stiskao je kornjačicu od slonovače, neznabožackog idola. Bila je to predivna figurica uprkos pukotini na kljunu i ogrebotini u obliku znaka pitanja na leđima.

Predivna i *moćna*. Moć mu je tekla niz ruku kao struja visokog napon.

„Kako je lepa“, šapatom se obratio dečaku pored sebe. „Da li je to kornjača Maturin? Ona je, zar ne?“

Dečak se zove Džejk Čembers. Opisao je nezamislivo veliki krug da bi se našao na polazištu, Menhetnu. „Ne znam“, rekao je. „Ona je zove *skoldpada*. Možda će nam pomoći, ali neće pobiti razbojнике koji nas unutra čekaju.“ Klimnuo je ka *Diksi Pigu*. Nije znao na koga se odnosila zamenica *ona*. Nekada to i ne bi smatrao tako značajnim, pošto su Suzana i Mija bile nerazdvojno povezane. Sad je to bilo važno, ili će uskoro biti.

„Hoćeš li?“ pitao je padrea. Mislio je *Hoćeš li im stati na crt. Hoćeš li se boriti. Hoćeš li ubijati*.

„O, da“, mirno je odgovorio Kalahan. Vratio je kornjačicu od slonovače, mudrog pogleda, u prednji džep na košulji, pun metaka. Potapšao je veličanstveni predmet kao da hoće da se uveri da je udobno smešten. „Pucaću dok ne istrošim metke ili ne poginem. Ako ostanem bez municije pre no što me ubiju, udaraću ih... drškom revolvera.“

Pauza je trajala tako kratko da je Džejk nije opazio, ali dovoljno dugo da se Belo javi ocu Kalahanu. Ta sila ga je pratila još od detinjstva, iako je imao i nekoliko bezvernih godina. Poimanje te elementarne sile je tokom

mračnog razdoblja oslabilo, da bi se u jednom trenutku potpuno izgubilo. To doba je okončano. Belo se vratilo. Padre se toplo zahvalio bogu.

Džejk je klimnuo i nešto prozborio. Kalahan nije s pažnjom slušao. Dečakove reči više nisu bile važne. Slušao je drugi glas – glas nečeg

(Gana)

prevelikog da bi se nazvalo Bog.

Dečak mora da krene dalje, saopštio mu je glas. Šta god da se ovde dogodi, kako god da se ovo završi, dečak mora da nastavi. Tvoj deo priče je pri kraju. Njegov nije.

Prošli su pored hromiranog natpisa ZATVORENO. Oj je kasao između njih, podignute glave i zubatog osmeha. Odlučno su savladali tri stepenice koje su ih delile od dvokrilnih vrata. Džejk je pred ulazom izvadio dva metalna poslužavnika iz vunene torbe. Suzana-Mija ih je dovukla iz Kala Brin Stardžisa. Udario je orizom o orizu. Oslušnuo je zvonki metalni zvuk i rekao: „Pokaži svoje oružje.“

Kalahan je podigao *ruger* koji je Džejk preneo iz Njujorške Kale, u Srednji svet i natrag. Život je gigantski točak na čemu smo mu blagodarni. Prislonio je cev uz desni obraz kao devetnaestovekovni duelist. Potapšao je prednji džep pun municije i kornjačicu, *skoldpadu*.

Džejk je zadovoljno klimnuo. „Jurnućemo unutra. Nećemo se razdvajati, ni po koju cenu. Oj će biti između nas. Polazimo na tri. Kad krenemo, ne stajemo dok nas smrt ne zaustavi.“

„Ne stajemo.“

„U redu. Jesi li spreman?“

„Jesam. Bog te voli, dečače.“

„I tebe, padre. Jedan... dva... tri.“ Džejk je otvorio vrata, nakon čega su jurnuli unutra. Dočekalo ih je prigušeno osvetljenje i slatkasti, oštri miris pečene prasetine

2 Džejk je stupao u sigurnu smrt razmišljajući o par saveta svog pravogoca, Rolanda Desčejna. *Bitke od pet minuta porađaju hiljadugodišnje legende. I Ne moraš umreti srećan, kad kucne tvoj čas, ali moraš umreti zadovoljan, zato što si ga proživeo služeći ka, od početka do kraja.*

Džejk Čembers je ušao i izašao iz *Diksi Piga* staloženog uma

3 i kristalno jasnih misli. Čula su mu radila punom parom. Namirisao je ne samo praseće pečenje već i ruzmarin kojim je istrljano. Čuo je mirno

disanje i plimski šapat krvi koja se penje ka mozgu na jednoj i silazila ka srcu, na drugoj strani glave.

Setio se kako mu je Roland pričao da i najkraća borba, od prvog pucnja do poslednjeg palog tela, izgleda duga onima koji u njoj učestvuju. Vreme postaje elastično; rasteže se do tačke nestajanja. Džek je tad klimnuo kao da sve razume, ali nije.

Sad jeste.

U prvi mah je pomislio da ih je suviše, previše. Procenio je da broj neprijatelja oko stotinak. Većina je pripadala sorti koju bi padre Kalahan krstio „nišćim ljudima“. (Bilo je tu i nišćih žena, ali je Džek bio siguran da se radi o istoj sorti) i nešto rastrkanih vampira, mnogo vitkijih od nišče raje, tankih poput mačeva. Krasio ih je pepeljasti ten. Oko tela su isijavali mutne, plave aure.

Oj je prigušeno cvileo pokraj Džekovih nogu.

Miris mesa koji se širio prostorijom nije poticao od svinjetine.

4 Razmak između nas, u svakom trenutku mora biti tri metra. Ne sme biti manji od toga, padre – objasnio mu je Džek na pločniku, ispred restorana. Napredovali su prema stolu šefa sale. Kalahan se kretao desno od Džeka, održavajući dogovoreno odstojanje.

Džek mu je naložio da se dere što jače i što duže. Zinuo je, nameran da zaurla, kad je začuo glas Belog. Čuo je samo jednu reč, ali je bila dovoljna.

Skoldpada.

Kalahan je zabunario po prednjem desnom džepu košulje, ne skidajući cev *rugera* s desnog obraza. Video je i previše iako mu je vid bio slabiji nego kod mlađeg saborca: narandžastocrvene baklje na zidovima, sveće na svakom stolu, sablasno narandžaste staklene svećnjake i svetlucajuće salvete. Levo od trpezarije bila je tapiserija sa prizorom iz srednjovekovne svakodnevice: vitezovi i gospe okupljeni oko dugog, masivnog stola. U prostoriji je preovlađivala atmosfera upravo okončanog meteža. Kalahan nije znao šta je njen uzrok, ali nije mogao zaobići suptilne znake i stimulanse. Imao je utisak da je ušao u kuhinji posle tek ugašenog požara ili automobilske nesreće na ulici ispred restorana.

Ili dame koja se porađa, pomislio je Kalahan grabeci kornjaču. *Bilo je to dobrodošlo uzbuđenje između aperitiva i predjela.*

„Evo ka-maja iz Gileda!“ razlegao se, uzbuđeni, nervozni glas. Nije bio ljudski. Bio je suviše *kreštav* da bi bio ljudski. Na drugom kraju prostorije

opazio je monstruozi hibrid čoveka i ptice. Čudovište je nosilo farmerke i belu majicu. Iz okovratnika je virila glava obrasla sjajnim, tamnožutim perjem. Posmatralo je svet očima sličnim kapljicama tečnog asfalta.

„*Držite ih!*“ povikala je grozomorna prikaza. Odbacila je salvetu i razotkrila neobično oružje. Kalahan je pretpostavio da se radi o futurističkom pištolju, nalik onima iz *Zvezdanih staza*. Kako su ih zvali? Lejzeri? Omamljivači?

To sad nije bilo važno. Kalahan je raspolagao znatno delotvornijim oružjem. Hteo je da ga svi lepo vide. Srušio je tanjire i stakleni svećnjak sa najbližeg stola i ostrim pokretom strgnuo stolnjak. Postupao je vešto i proračunato kao mađioničar pri izvođenju rutinskog trika. Zatim je, s okretnošću za kakvu pre nedelju dana ne bi bio kadar, skočio na stolicu i odande na sto. Podigao je *skoldpadu*, tako da je svi vide.

Zapevao bih, pomislio je. Možda „Mesečina i ti“ ili „Ostavih srce u San Francisku.“

Od upada u *Diksi Pig* prošlo je tačno trideset četiri sekunde.

5 Svaki srednjoškolski profesor, naviknut na susrete s velikom grupom učenika u školskoj sali, reći će vam da se čak i sveže istuširani i namirisani tinejdžeri, osećaju na hormone. Mlada tela ih grozničavo proizvode. Sličan zadah odašilje svaka grupa ljudi pod stresom. Džejkova prenadražena čula nisu prenebregla ovu pojavu. Prošli su pored stola šefa sale (njegov otac ih je zvao Ucenjivačkim centralama). Zapahnuo ga je slabi miris gostiju *Diksi Piga*, aroma ljudi koji su se oporavljali posle slabog šoka. Zadah se pojačao nakon krika pernatog stvorenja. Metalni miris sličan krvi uzburkao je dečakova osećanja. Video je kako Tviti sklanja salvetu, a zatim i oružje ispod nje i shvatio da Kalahan, na stolu, predstavlja odličnu metu. To je Džejka manje brinulo od mobilizatorskog potencijala Tvitijevog glasa. Povukao je desnicu unazad, spreman da hitne prvi od devetnaest tanjira i obezglavi opasnog galamdžiju, baš kad je Kalahan podigao kornjaču.

Talisman neće delovati, ne ovde, pomislio je Džejk. Shvatio je da greši i pre no što se ideja u potpunosti oblikovala u njegovom umu. Do tog otkrića došao je preko čula mirisa. Napustila ih je sva agresivnost. Nekolicina se digla sa stolova. Crvene rupe na čelima nišćih ljudi se povećale, a plave aure oko vampira se skupiše i pojačale. Nišći ljudi padoše nazad u stolice, naglo kao da ne vladaju mišićima.

„*Držite ih, o njima je Sajr...*“ Tviti se ućutao. Levom rukom, bolje reći gnusnom kandžom, uhvatio se za ultramoderno oružje, da bi ga odmah

zatim pustio. Iskra uzbuđenja zgasla je u njegovim očima. „Sajr je o njima... S-S-Sajr...” Prozborilo je pticoliko biće, nakon kraće pauze „O, sai, kakvu to divnu stvar držite?”

„Znaš ti šta je to“, rekao je Kalahan. Džejk je nastavio da se kreće. Kalahan je, vodeći računa o uputstvima dečaka revolveraša - *Postaraj se da te vidim kad god pogledam udesno* – koraknuo unazad. Kretao se po stolu, nastojeći da održi odstojanje. Nije ispuštao kornjačicu iz ruku. Tišina se mogla opipati ali –

Postojala je još jedna prostorija. Iz nje je dopirao grub smeh pomešan s promuklim, pijanim kricima. U neposrednoj blizini odvijala se zabava. Iza tapiserije sa vitezovima i gospama na gozbi dopirao je neprijatni žamor. *Nešto se tamo događa*, pomislio je Kalahan, *kladim se da nije reč o pokeraškoj večeri kod Elksa*.

Oj je ubrzano disao kroz iskežene zube, kao savršeno delo prirode. Džejk je, u visini poda, čuo hripavo zveketanja praćeno tihim i brzim škljocanjem. Padre je pretrnuo od jezive kombinacije zvukova, stisnuvši zube. Nešto je vrebalo ispod stolova.

Oj se suočio sa najezdom buba. Ukočio se u pozi lovačkog psa koji markira divljač. Pripretio je šapom i isturio čeljusti. Samo se koža oko njuške kretala na ukočenom bamburu. Povlačila se i vraćala otkrivajući čvrsto stisnute, igličaste zube.

Bube su izmилele iz tame. Šta god da su bile, visoko podignuta kornjača Maturin nije uticala na njih. Debeljko u sakou kariranih revera tiho i oklevajući reče pticolikom: „Ne smeju dalje, Mejmane. Moramo ih zaustaviti. Naređenja su ja...”

Oj je sunuo napred, režeći kroz stisnute zube. Zvuk nimalo nije ličio na bambura. Podsetio je padrea na onomatopeja iz stripovskih oblačića: *Arrrrr!*

„Nemoj!“ povikao je zabrinuti Džejk. „Nemoj, Oje!”

Nakon dečakovog povika, buka iza tapiserije naglo prestade, kao da je raja iza nje shvatila da se nešto promenilo u trpezariji.

Oj se oglušio o Džejkov uzvik. U hipu je zdrobio tri bube. Pucanje hitinskih omotača oštro je odjeknulo u novonastaloj tišini. Bambur nije hteo da ih pojede. Trzajem vrata odbacio je tri leša, veličine miša. Preteći je iskezio zube na nadiruće insekte.

Bube su se povukle u tamni prostor ispod stolova.

Rođen je za borbu s tim monstrumima, pomislio je Kalahan, kao i svi bamburi u davnim vremenima. Stvoreni su za to, baš kao što su neke vrste terijera –

Promukli uzvik s druge strane tapiserije prenuo ga je iz sličnih misli: „Humići!“ neko je povikao, a zatim još neko: „Ka-humići!“

Kalahana je spopao apsurdni poriv da poviče *Nazdravlje!*

Rolandov glas mu je ispunio glavu, sprečavajući ga da vikne *nazdravlje* ili bilo šta drugo.

6 „Požuri, Džejk.“

Dečak je neodlučno krenuo ka ocu Kalahanu. Koračao je prekrštenih ruku na grudima, spreman da hitne orize na prvog nišćeg čoveka i ženu koji se pokrenu. Oj mu je opet tapkao za petama. Ljuljao je glavom levo-desno. Pogled mu je blistao od žudnje za svežim plenom.

„Idemo zajedno“, rekao je Džejk. „Omađijani su, padre! Blizu smo! Ovuda su je proneli... kroz ovu sobu... a zatim kroz kuhinju...“

Kalahana nije slušao dečaka. Visoko je podigao kornjaču (onako kako bi neko držao svetiljku u mrklom mraku), okrenuvši se tapiseriji. Tišina je bila mnogo strašnija od povika i grozničavog grlenog smeha, delovala je preteće, kao upereno oružje. Dečak se zaustavio.

„Idi, dok još možeš“, rekao je Kalahan, Zvučao je pribrano. „Stigni je. Naređuje ti tvoj dinh. To je i volja Belog.“

„Ali, ne možeš...“

„Kreći, Džejk!“

Posle tog uzvika, nišči ljudi i žene u *Diksi Pigu*, očarani *skolpadom* ili ne, ljutito zažagoriše. Nije ni čudo, iz Kalahanovih usta nije izlazio Kalahanov glas.

„Imaš samo jednu šansu. Moraš je iskoristiti! Pronađi je! Naređuje ti tvoj dinh!“

Džejk je razgoraćenih očiju slušao Rolandov glas iz Kalahanovog grla. Zinuo je od čuda. Smeteno se osvrtao oko sebe.

Kalahana je prozreo gnusnu šalu na tapiseriji sekundu pre no što je poletela u stranu. Dotad je izmicala nepažljivom oku: pečenica, glavno jelo na gozbi, imala je ljudski oblik. Vitezovi i gospe gostili su se ljudskim mesom, zalivajući ga ljudskom krvlju. Tapiserija je prikazivala kanibalsku žurku.

Drevni su, trenutak kasnije, nahrupili iza opscene tapiserije. Prekinuli su obrok i jurnuli, vrišteći kroz isturene zube. Usta su im, zbog grotesknih

kljova, zanavek zjapila otvorena. Oči im bejahu crne poput slepila, a koža na obrazima i čelu – čak i na gornjem delu dlanova – načičkana divljim zubima. I njih su, kao i vampire u trpezariji, okruživale aure, ali su ove bile otrovno ljubičaste, gotovo crne boje. Neka smola im je kapala iz uglova očiju i usana. Bulaznili su a nekolicina se smejala: činilo se da ne proizvode zvuke, već da ih grabe čeljustima, kidajući ih u trku.

Kalahan je poznao njihovu vrstu. Naravno da jeste. Zar ga jedan od te sorte nije, nekad davno, bacio na kolena? To su bili *istinski* vampiri, prvog reda. Lukavo su se krili, sve do juriša na uljeze.

Kornjačica iznad padreove glave nije ih zaustavila.

Kalahan je posmatrao Džejka. Bledi dečak je zurio u padrea, blistavim očima, koje kao da su htele da iskoče iz duplji. Zaboravio je gde je i šta radi, suočen s fantastičnim nakazama.

Kalahan je povikao, ne znajući šta će izaći iz njegovih usta: „*Prvo će ubiti Oja! Ubiće ga pred tobom. Ispiće mu i poslednju kap krvi!*“

Bambur je zalajao na pomen svog imena. Padreu se učinilo da su se Džejkove oči razbistrile, ali više nije imao vremena da prati razvoj njegove sudbine.

Kornjačica ne može da ih zaustavi, ali bar sputava ostale. Meci ih neće zaustaviti, ali...

Kalahan je zaronio ispod košulje i potegao krst. Učinio je to s osećanjem već viđenog. Nije ni čudo, jednako je postupio u domu dečaka Marka Petrija. Pri tom je zakačio dršku *rugera*. Krst je zablistao sjajnom plavo-belom svetlošću. Dvojica drevnih su stigla na korak od njega. Hteli su da ga dohvate i bace u gomilu. Ustuknuli su, vrišteći od bola umesto da se dočepaju očekivanog plena. Padre je gledao kako im se koža puši i preobražava u tečnost. Gnusni prizor ga je ispunio divljom radošću.

„Povucite se!“ povikao je. „Zapoveda vam volja Božja! Zapoveda vam volja Hristova! Zapoveda vam *ka* Srednjeg sveta! *Zapoveda vam volja Belog!*“

Jedan je, uprkos svemu, poleteo napred. Ličio je na deformisani skelet u starom, buđavom večernjem odelu. Oko vrata je nosio starinsko odličje... možda Malteški krst? Zamahnuo je dugim kandžama u pravcu Kalahanovog raspeća. Padre ga je cimnuo nadole u poslednjem trenutku, tako da je vampirska kandža prošla na par centimetara iznad njega. Kalahan je, bez oklevanja, položio krst na žučkasto, pergamentno čelo ogavnog stvorenja. Zlatno raspeće prodrlo je u lobanju, bez velikog otpora, kao usijani nož kroz puter. Stvor u raspadnutom večernjem odelu zateturao se unazad uz prigušeni krik, odraz bola i pometnje. Kalahan je povukao krst. Video je

rupu koju je krst ostavio, trenutak pre no što su monsturmolve kandže pokrile ranjeno čelo. Gusta, granulasta, žuta supstanca curila je kroz čudovišne prste. Monstruma su izdala kolena, nakon čega je završio na podu, između dva stola. Ostali su uzmakli od njega ozlojeđeno vrišteći. Lice mu se urušavalo ispod zgrčenih ruku. Aura se zaleljala kao sveća na vetru, gasi se. Ubrzano se pretvarao u baricu žuckastog vodenastog mesa. Kuljalo je kao bljuvotina iz rukava i nogavica večernjeg odela.

Kalahan se bodrim korakom uputio ka drevnim vampirima. Straha je nestalo. Iščezao je, zajedno sa stidom koji ga je proganjao sve otkad mu je Barlou oteo i smrskao krst.

Konačno sam slobodan, pomislio je. Konačno sam slobodan, veliki sve-mogući Bože, konačno sam slobodan. Zatim: Ovo mora biti iskupljenje. To je dobro, zar ne? Jako dobro, svakako.

„Baci ga!“ povikao je jedan od njih, rukama štiteći lice. „Baci taj odurni prikaz pastirskog boga, ako smeš!“

Odurni prikaz pastirskog boga, vidi bogati. Zašto bežiš od njega.

Poražen je u sukobu s Barlouom usled nemoći da odgovori postavljenom izazovu. U *Diksi Pigu* je okrenuo krst ka stvorenju koje se usudilo da progovori.

„Ne moram da stavljam na probu svoju veru u sukobu pred gnusobom poput tebe, sai“, rekao je. Glas mu je odzvanjao prostorijom. Naterao je drevne na uzmak sve do luka iz kog su došli. Na licima i rukama monsturma u prvim redovima izbili su veliki, tamni tumori. Izjedali su kao pergament suhu kožu kao kapljice kiseline. „Nikada ne bih odbacivao starog i pouzdanog prijatelja, ali bih ga mogao odložiti. Ako baš na tome insistirate.“ Vratio ga je ispod košulje.

Nekoliko vampira je odmah jurnulo napred. Isturili su goleme ocnjake u gnusnoj imitaciji osmeha. Kalahan ispruži ruke. Prsti (i cev *rugera*) blistali su kao da su umočeni u plavu vatru. Kornjačine oči su sijale, a oklop svetleo.

„Uzmaknite!“ povikao je Kalahan. „Zapovedam vam u ime Boga i Belega!“

7 Tahin Mejman oseti da kornjačin strašni divni glamer gubi na snazi kad se grozni šaman okrenuo Praocima. Opazio je da dečaka više nema, što ga je ispunilo zebnjom. Možda je iskoristio priliku i zbrisao napolje, što i ne bi bilo tako loše. Mejman će biti u čabru, ako se dečak dokopa Fedičkih

vrata i prođe kroz njih. Sajr je odgovarao Valter O'Dimu. On je polagao račune isključivo Grimiznom Kralju.

To sad nije važno. Jedno po jedno. Prvo će učutkati šamana. Predaće ga Praocima. Zatim će poći za dečakom. Zapomagaće za njim, ako bude neophodno. Tvrdiće da je njegovom prijatelju neophodna pomoć. To bi moglo da upali...

Mejman (Mijin Kanarinac, Džekova ptičica Tviti) šunjao se napred, držeći Endrua – debeljka u smokingu sa kariranim reverima – jednom i njegovu još deblju družbenicu drugom rukom. Pokazao je na Kalahanova nezaštićena leđa.

Tirana je gnevno odmahнула glavom. Mejman je razjapio kljun, zaskitavši na nju. Uzmakla je. Deta Voker joj je već potrgala masku, koja je sad visila u dronjcima oko isturene gubice i vrata. Crvena rana posred čela otvarala se i zatvarala kao škrga umiriće ribe.

Mejman se okrenuo Endruu. Pustio ga je da bi pokazao na šamana i prevukao kandžom ispod pernatog vrata upućujući nedvosmislenu, kratku poruku. Endru je klimnuo i odgurnuo ženine zdepaste kratke ruke, osujetivši njen pokušaj da ga zadrži. Ljudska maska je bila valjano načinjena, Videlo se da ništi čovek u drečavom smokingu prikuplja neophodnu hrabrost. Skočio je napred s prigušenim krikom i zgrabio Kalahana za vrat. Nije ga dohvatio rukama, već zdepastim podlakticama. Njegova debela supruge uz krik skoči i ote kornjačicu iz padreovih ruku. *Skoldpada* pade na crveni tepih i odskoči pod jedan sto, tu je (baš kao izvesni papirni čamac koji neki od vas pamte) zauvek nestala iz ove priče.

Praoci su se još uvek držali na distanci, kao i vampiri trećeg reda iz trpezarije. Ništi ljudi su prvi osetili slabost protivnika. Nasrnuli su, isprva kolebljivo a zatim sve drskije. Opkolili su Kalahana. Složno su skočili na njega, posle kraćeg oklevanja.

„Pustite me u ime Božje!“ povikao je Kalahan, ali mu to više nije pomagalo. Stvorenja sa crvenim ranama na čelu, za razliku od vampira, nisu reagovala na pomen Kalahanovog boga. Nadao se da Džek neće zastati ili se ne daj bože vratiti, već da će sa Ojem pohitati za Suzanom. Nadao se da će je spasti, da će umreti ako u tome ne uspe. Nadao se da će ubiti bebu, ako mu dobra sreća daje. Bog neka mu je u pomoći, ali je po tom pitanju grdno pogrešio. Kamo sreće da je beba ugušena u Kali, dok je to bilo moguće.

Nesto mu se zarilo duboko u vrat. Vampiri će doći, sa ili bez krsta. Napasće ga kao jato izgladnelih ajkula, čim osete miris krvi. *Pomozi Bože, daj*

mi snage, pomislio je Kalahan i namah osetio silnu snagu. Otkotrljao se na-levo. Brojne kandže zasekle su mu košulju. Na trenutak je oslobodio desnu ruku s *rugerom*. Okrenuo ga je ka znojavom, mržnjom iskrivljenom licu debeljka zvanog Endru i pritisnuo cev pištolja (kojeg je radi lične bezbednosti nekad davno kupio, prilično paranoidno nastrojeni Džekov TV-direktorski otac) uz meku crvenu ranu u središtu čela.

„*Ne-eeee, nećeš se usuditi!*“ povikala je Tirana. Prednji deo haljine se rascepaio, oslobađajući masivne grudi obrasle grubim krznom, kad je posegnula za pištoljem.

Kalahanan je povukao obarač. *Ruger* je progovorio zaglušujućim glasom, u tišini trpezarije. Endruova glava je eksplodirala kao tikva puna krvi, škropeći stvorenja iza sebe. Razlegli su se vrisци užasa i neverice. Kalahan je imao vremena da pomisli, *Nije moralo ovako, zar ne? I: Da li je ovo dovoljno za ulazak u klub? Da li sam postao revolveraš?*

Možda i nije. Ali evo čoveka-ptice. Stoji ispred njega, između dva stola. Zatvara i otvara kljun, dok mu grlo vidno treperi od uzbuđenja.

Kalahanan se uz napor pridigao na lakat, ne obazirući se na krv iz razderanog grla što kaplje po tepihu. S osmehom na licu podigao je Džekov *ruger*.

„*Ne!*“ povikao je Mejman, podižući deformisane ruke ka licu, u patetičnom i beskorisnom odbrambenom gestu. „*Ne, ne MOŽEŠ...*“

Mogu, pomislio je Kalahan i s detinjastom veselošću povukao obarač. Mejman je načinio dva teturava koraka unazad, zatim i treći. Udario je o sto i pao preko njega. Tri žučaksta pera lenjo su lebdela u vazduhu iznad njega.

Kalahanan je čuo divlje urlike. Nisu to bili urlici besa, već gladi. Miris krvi je konačno dopro do naboranih nozdrva drevnih. Sada ih ništa ne može zaustaviti. Ako ne želi da im se pridruži...

Padre Kalahan, nekadašnji otac Kalahan iz Jerusalimova, okrenu cev *rugera* k sebi. Nije gubio vreme na traženje večnosti u tami zjapeće cevi već je prislonio u podnožje brade.

„Zdravo, Rolande!“ rekao je, znajući

(*talas, plove na talasu*)

da ga je ovaj čuo. „Zdravo, revolverašu!“

Stisnuo je obarač baš kad su drevni monstumi skočili na njega. Nije pokleknuo, ni kad ga je prekrpio smrad hladnog i beskrvnog daha. Nikada nije bio ovako snažan. U životu je bio najsrećniji kao skitnica. Sreću nije spoznao kao sveštenik, već kao Kalahan od drumova. Znao je da će uskoro,

čim obavi sve dužnosti, moći da se vrati tom načinu života. Bilo mu je drago zbog toga.

„Pronađi svoju Kulu, Rolande. Uđi u nju *i popni se do vrha!*“

Zubi njegovih davnašnjih neprijatelja, pripadnika drevnog bratstva kom je pripadalo i stvorenje koje je sebe nazivalo Kurtom Barlouom, zariše se u njega kao žaoke. Kalahan ih nije osetio. Smešio se, povlačeći obarač, bežeći van njihovog domašaja.